

DE WELDOENERS

Een misdadig blijspel in drie bedrijven

door

W. ENGEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE WELDOENERS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **W. ENGEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ALFONS van ZUCHTELEN - een kunstschilder

BEATRICE - zijn vrouw

DOROTHEE - zijn dochter

MAURICE HOEFNAGEL - de man van Dorothee

HÉLÈNE STOOF - de zuster van Alfons

HENDRIK STOOF - haar man

BETSY - hulp in de huishouding

MIEP TOUWSLAGER - hoofdagent van de politie

JOSIAS VAN UFFELEN - agent

DECOR:

De salon van de familie Van Zuchtelen:

links voor: deur naar het atelier

links midden: deur naar gang en voordeur

links achter: deur naar keuken

midden achter: raam met uitzicht op tuin

rechts achter: deur naar slaapkamer

rechts midden: open haard

rechts voor: deur naar logeerkamers

van het atelier is buiten om de keuken bereikbaar

van de slaapkamer zijn de logeerkamers buiten om bereikbaar.

Links ronde eettafel met 4 stoelen. kast met serviesgoed, glazen en flessen.

Rechts bankstel, fauteuils. Een schildersezels op de achtergrond, schilderijen aan de wanden en verder div. rekwisieten die een bijdrage kunnen leveren tot de sfeer van het geheel.

Drie bedrijven spelen zich af in dezelfde ruimte.

EERSTE BEDRIJF: Een dag in de zomer vroeg in de middag.

TWEEDE BEDRIJF: Een dag later laat in de middag.

DERDE BEDRIJF: Dezelfde dag midden in de nacht /vroeg in de ochtend

EERSTE BEDRIJF

Betsy, Drothee en Maurice op. Betsy, dertig jaar, grote slons met uitgedoofde sigarettenpeuk bungelend aan haar onderlip, Dorothee, vijfendertig jaar, een leuke verschijning, Maurice, veertig jaar, een sympathieke man.

BETSY: As u effe wil wachte, mevrouw komt er zo an.

MAURICE: Zijn wij te vroeg?

DOROTHEE: Voor moeder zijn we altijd te vroeg. Die laat je altijd wachten.

BETSY: Mevrouw zei nog aan het ontbijt dat ze de hele nacht heb zitte tobbe, Ze at ook niks dat arme mens, ken je nagaan!

DOROTHEE: Mijn moeder ligt altijd te tobben.

BETSY: Mevrouw zei toen tegen me, Betsy zei ze, ik ga het bad in. En nou leit ze in de tobbe te tobbe.

DOROTHEE: Waarover ligt moeder dan in de tobbe te tobben?

BETSY: Er waren moeilijkheden. Stront aan de knikker!

DOROTHEE: Moeilijkheden? Wat voor moeilijkheden?

BETSY: Uw eiges broer.

DOROTHEE: Gijs? Altijd hetzelfde liedje. Wat nu weer?

BETSY: Hij heb geloof ik de snijbrander in de soep geholpen.

MAURICE: Onhandige bliksem. Heeft hij zich bezeerd?

BETSY: Hemzelves is er nog goed vanaf gekomme. Maar de snijbrander is geloof ik naar de verdommenis. 't Gaf wel zo'n knal dat de mense dachte 't is oudejaarsavond.

MAURICE: Ik heb altijd al gedacht, die jongen is een klungel. Als de vader een genie is dan is de zoon vaak het tegenovergestelde.

DOROTHEE: En toen?

BETSY: Meneer Van Zuchtelen most de hele zaak afblazen. 't Was een zware tegenvaller, zei ie. Vooral met het oog op de komende visite.

MAURICE: Wie moeten er dan nog komen?

BETSY: De zuster van meneer. Meneer had het er nog over dat zijn eige zus zo'n tragisch geval was. D'r man was aan de drank een paar jaar geleje en zoop zich te barsten.

DOROTHEE: Ja, dat herinner ik me nog: Hij stierf van de dorst als hij nuchter werd, totdat hij werkelijk de laatste adem uitblies met de woorden Lenie, Lenie jaag toch die ratten weg, ze knagen aan mijn tenen! Hij was midden in een delirium, de arme man.

MAURICE: Die tante van je woont toch in Australië is het niet?

DOROTHEE: Ja, ik geloof dat ze weer een man heeft. Die wil ze zeker

aan ons voorstellen.

BETSY: Dat vindt ze zo te zien erg belangrijk. Komt helemaal van de andere kant van de wereld, waar de mensen zo te zeggen op hun kop staan. Misschien heb ze er bedoelingen mee, je ken niet weten.

DOROTHEE: We zullen het wel horen. (*Beatrice op*) Ha, daar heb je moeder. Dag moeder, wat fijn je weer te zien. (*Beatrice, zestig jaar, knappe vrouw, wat dominerend. noemt zich Bea*)

BEA: Dag, Dorothee, een hele opluchting dat jullie konden komen. Daar zal Alfons blij mee zijn. Dag, Maurice, dag jongen.

MAURICE: Dag moeder, je weet het, als Alfons me nodig heeft, dan komen we. Ik hoorde net dat er iets is misgegaan?

BEA: Daar zullen we het nog over hebben. Betsy, zorg jij voor de koffie?

BETSY: 's Kijke of het nog effe ken. Ik ben nogal akelig busy als u dat maar weet.

BEA: Dat weten we toch, Betsy. We zijn allemaal akelig busy. Dus ga nu maar.

BETSY: Oké! Oké! Betsy werkt voor twee! En dat valt d'r lang niet mee!! (*af*)

MAURICE: Die meid wordt hoe langer hoe brutaler.

BEA: Alfons heeft haar een aantal dingen moeten vertellen die ze toch te weten zou zijn gekomen. Nu voelt ze zich onmisbaar.

DOROTHEE: Die begint nu al de boel te chanteren. Zo iemand moet je ontslaan nog voordat het uit de hand gaat lopen. Ze kan de weelde niet aan.

MAURICE: Als je haar een vinger geeft, dan is je hand ook niet meer dat wat ie geweest is.

BEA: Zo erg is het nou ook weer niet. Bovendien, ze is er nog niet zo lang. Maar om even op je vraag terug te komen, inderdaad is er iets misgegaan. Gelukkig konden jullie onmiddellijk komen.

MAURICE: We hebben al wat gehoord. Gijs heeft de zaak in de soep laten lopen?

BEA: De vraag is of hij schuldig is. We hadden alles goed voorbereid, alles was in de puntjes geregeld zoals altijd en toen kreeg Gijs dat ongeluk met die snijbrander. Dat gaf een geweldige explosie.

MAURICE: Gijs is een grote sukkel.

BEA: Misschien kon hij er niets aan doen en was er een lek of zoiets. Het slot was er al bijna af toen die explosie kwam. Gelukkig mankeerde hij niets, maar van ons plan kwam dus niets terecht.

DOROTHEE: Wat nu?

BEA: Over een week of twee moeten wij uitwijken naar het "Barcherman" museum. Daar hangt in de tweede zaal links "Venus

en Rosalinde" van Rinus Zwartgaren. Alfons is als een bezetene aan het schilderen geslagen en wil graag dat jij, Maurice, de Venus doet.

MAURICE: Maar dat kan hij toch ook?

BEA: Wij zitten in tijdnood en het schilderen van een naakt doe jij als geen ander

MAURICE: Wat zijn de gegevens?

BEA: We hebben de maten en bezitten ongeveer vijftig kleurenfoto's, waarvan minstens tien een treffende gelijkenis tonen wat de kleur betreft. Overigens hebben wij de hand weten te leggen op een niet al te slechte reproductie.

DOROTHEE: En vader is een meester in het, vervalsen.

BEA: Foei toch, Dorothee! En dat uit jouw mond! Hoe durf je! Vader is een meester, wat zeg ik, een genie in het reproduceren. Wij brengen kunst naar het brede publiek in de vorm van uitstekende reproducties, die van de originele schilderijen niet te onderscheiden zijn. In de musea staan de mensen in rijen om zich aan de reproducties te vergapen.

MAURICE: Goed, goed, dat is allemaal bekend. Lijst en doek in orde?

BEA: Het doek krijgt het normale veroudering procedé met de stempel van de woonplaats van de schilder op de achterzijde. Mocht iemand nog twijfels hebben over de echtheid, dan geeft dat de doorslag, zoals je weet.

DOROTHEE: Vader draait nog eens de gevangenis in als hij zo doorgaat.

BEA: Nou moet je eens goed naar me luisteren, meisje. Wij doen hier een buitengewoon goed werk. Dank zij het vakmanschap van je vader is het mogelijk bepaalde werken te vervangen, zonder dat de deskundigen er maar iets van merken. Iedereen kijkt met bewondering naar datgene wat hij ziet. Wat wil je dan nog meer? Intussen verkopen wij de echte werken via tussenpersonen naar het buitenland en het geld gaat naar een goed doel. In Afrika staan al twee scholen en een ziekenhuis op onze naam. Op die manier krijgt goed schilderwerk nog een mooi doel en hangt het niet lusteloos te hangen in koude musea vol met uitwasemende mensen, die het werk dreigen aan te tasten. Wij brengen dood kapitaal tot leven en helpen daarmee de derde wereld. En zo is iedereen tevreden, of niet soms?

DOROTHEE: Ik vind je schijnheilig. Jullie verdienen er maar wat goed aan.

BEA: Nu begin ik me langzamerhand toch op te winden. Ik zou wel eens een woord van waardering willen horen, al was het alleen maar

over je vader. Maar nee, ons idealisme om de wereld wat gelukkiger te maken bevalt mevrouw niet. Nee, we verdienen er aan, er blijft teveel aan de strijkstok hangen, is het niet?

MAURICE: Moeder, bedaar nou een beetje. Ze meent het niet zo.

BEA: Meent ze het niet zo?

DOROTHEE: Ja, ik meen het wel zo. En jij draait ook de nor in als het uitkomt.

BEA: Moet je haar horen! Ik wist niet dat ik zo'n oerdegelijke en schijnheilige dochter had. Je leeft er toch ook van, of niet soms? Je man zit toch ook geen duimen te draaien als hij bij vader werkt en zijn best doet om de boel te vervalsen? Je moet eens van die ziekelijke eerlijkheid af, dat maakt me kotsmisselijk. Jij had non moeten worden en geen kunstschilder moeten trouwen!

DOROTHEE: Maurice maakt nog altijd originele schilderijen en helpt vader als het niet meer anders kan.

BEA: Juist ja. Omdat hij nog een beetje karakter en fatsoen in zijn body heeft, wat men van jou helaas niet kan zeggen. En dat hebben wij opgevoed, een dochter zo onkreukbaar en eerlijk, zo recht door zee, zo kuis en rein, zo oer- en oerdegelijk, met een onnavolgbare drang naar braafheid en rechtschapenheid! Wat een ramp is ons overkomen, dat onze dochter, onze bloedeigen dochter zo weinig begrip toont voor ons streven de ellende in de wereld te verlichten!

BETSY: *(op)* Hè, hè, ik heb het toch voormekaar gekrege. Ik had wel wat anders te doen, moar ikke dach bij mij eige, alla, dat mot moar effe wachte. Ik ken geen vier dinge tegelijk, as ze dat moar wete. Ik heb ook nog wat cake gevonde van verlede week waar de muize nog nie aan hebbe gezete. Dus doar heb ik wat boter op gesmeerd, dan valt ie nie zo uitelkoar. Der ken nog wat suiker op as nie goed is.

BEA: Goed Betsy, zet maar neer. Ik zal wel inschenken als je meneer even wilt roepen. Hij is in het atelier en dank je voor al die moeite.

BETSY: Mevrouw, ik zou liege as ik zou zegge groag gedoan. Maar ik ken uwes toch nie in de droogte loate zitte met al die visite. Da's tege mijn goeie hart. Nou goan ik meneer effe roepe, dat ie op de koffie ken komme. *(af)*

MAURICE: Zullen we nu maar ophouden met kibbelen? Ik vind dat jullie een stel ideale schoonouders zijn en ik heb alle respect voor jullie. Ik geloof niet dat er veel mensen zijn van jullie leeftijd die overdag musea bezoeken, laat staan 's nachts. Dat getuigt van een idealistische levensopvatting die je nog maar zelden vindt tegenwoordig. *(Bea schenkt in)*

BEA: Maurice, je bent een schat. Wat heb ik toch een lieve

schoonzoon en een imbeciele dochter. Maurice, ik ga je knuffelen!
(geeft hem een zoen met de koffiekkan in de hand)

MAURICE: Ho, ho, past u toch op, de koffie loopt er nog uit.

BEA: Nee, dat ging nog net goed. Melk en suiker?

DOROTHEE: Voor mij geen suiker, alleen een beetje melk graag, is het verzoek van de imbeciele dochter.

BEA: Nou wees maar niet zo gauw op je teentjes getrapt. Je weet toch dat ik gek op je ben en als je op iemand erg gesteld bent dan valt het deste meer tegen als die iemand onzin zit te vertellen. Vraag maar aan je vader, die weet er alles van. *(Alfons op. Hij is tweeënzestig jaar en nog in de kracht van zijn leven. Hij is ijdel en soms erg gevoelig, bijna sentimenteel. Hij bezit een droge humor en heeft veel fantasie waardoor hij soms de realiteit uit het oog verliest. Het is Bea die hem de werkelijkheid doet inzien. Samen hebben ze een bijzonder goede verstandhouding die een enkele keer verstoord wordt)*

ALFONS: *(heeft de laatste woorden gehoord)* Wat moet er aan mij gevraagd worden waarvan ik alles weet? Meestal ben jij dat, Bea.

BEA: Ach, laat maar, Maurice, zwart zoals altijd?

MAURICE: Alleen de koffie. Dankjewel.

ALFONS: Eerst mijn dochter even begroeten. Dag Dorothee, dochter van me.

DOROTHEE: Dag vader, je blijft altijd maar even jong.

ALFONS: Dank je lieverd.

BEA: Wij hebben zo onze geheimpjes, he Dorothee? Je vader mag niets te weten komen, dat maakt hem alleen maar verwaand.

ALFONS: Nou dan niet. Maurice, hallo kerel. Ik ben blij dat je gekomen bent.

MAURICE: Dag Alfons. Ja, we konden komen al betekent dat voor ons een grote opoffering.

ALFONS: Begrijpelijk, begrijpelijk. Des te meer mijn nederige dank. Doe maar drie scheppen suiker in de koffie, Bea. De koffie die die nieuwe maakt is niet om te zuipen! Wat jij daar ingehuurd hebt is me een volledig raadsel. Die griet heeft het enorm druk. Alles moet je haar drie maal vragen en als ze eindelijk doet wat je gevraagd hebt, dan is dat zo'n enorme gunst dat je haar minstens zes maal dankjewel zeggen moet.

BEA: Ze moet nog even wennen. Van mij krijg je geen drie scheppen suiker. Je wordt zo rond als een ton van al die verzadigde suiker in je buik.

ALFONS: Met al mijn energieverbruik wordt de verzadigde suiker weer onverzadigd en dat onverzadigde gevoel, dat intense verlangen uit

zich in een verschrikkelijke hunkering naar ...

BEA: Stop! Stop!! Niet waar de kinderen bij zijn. Dorothee, geef hem gauw de suiker voor het nog erger wordt!

ALFONS: Dank je lieverd. In dit huis krijg je alles gedaan als je maar je gedachten de vrije loop laat. Ik ga even wat halen. *(af)*

BEA: Ik zie er is nog cake. Wie wil?

MAURICE: Ik lust wel een stukje.

BEA: Alsjeblieft.

MAURICE: Dank je. Heerlijk.

BEA: In jouw plaats zou ik eerst maar afwachten of die nog zo heerlijk is, Dorothee?

DOROTHEE: Na deze aanmoedigende, optimistische en opbeurende woorden vrees ik het ergste. Ik zie er liever vanaf. Dank je lieve moeder, ik sterf graag een normale dood. Is er nog koffie?

BEA: Ja schat, je gaat je gang maar.

ALFONS: *(op met een grijs geschilderd doek van ongeveer een meter bij een meter twintig en zet dit op de ezel)* Zo, dat is dat. Dit prachtige doek kan op deze plaats aanschouwd en bewonderd worden. Ik heb geen zin dat onze nieuwe zwager, de kunstkenner, in mijn atelier rondsnuffelt. Het doek heet "Do-Re-Mi in Grijs" en zoals iedereen weet is het geschilderd door Hendrik Boot. Echt of niet echt. Maurice?

MAURICE: Zo te zien is het een echte "Boot". Maar omdat je het zo vraagt is het geen echte "Boot"; alhoewel door die vraag verondersteld kan worden dat het geen echte "Boot" is, zou het juist een echte "Boot" kunnen zijn.

ALFONS: Man, je had diplomaat moeten worden. Echt of bijna echt?

MAURICE: Gereproduceerd. Hoewel, de echte "Boot" kan je ook in de boot nemen.

ALFONS: Hoezo?

MAURICE: Iedereen denkt grijs te zien wat helemaal geen grijs is.

ALFONS: Meesterlijk, meesterlijk! Dit zogenaamde "grijs" is samengesteld uit tweeduizendentwintig pigmentdeeltjes, onzichtbaar voor het blote oog. De computer kon dit na enkele dagen terugbrengen tot drie kleurschakeringen die de schilder "Do-Re-Mi in Grijs" noemde. Een gewone verfroller deed de rest.

BEA: *(imiteert het bekende TV programma "Tussen Kunst en Kitsch")* En wat is de waarde? Is het kitsch of is het kunst of ligt het misschien er tussen in?

ALFONS: *(speelt mee)* Mevrouw, ik mag wel zeggen daar heeft u iets bijzonders. Iets heel bijzonders. Dit is namelijk uniek! Als ik in uw plaats was dan zou ik het laten verzekeren tussen de zestigduizend

en de tachtigduizend gulden.

BEA: Oh, ooh, ooooh!!

ALFONS: Nu komt de hamvraag: en mevrouwtje, mag ik weten hoe u daaraan komt?

BEA: Ja ziet u, hi,hi, hi! We hadden de keuken net grijs geschilderd, dat moest toch eens gebeuren na zoveel jaren, hi, hi, hi, enne nooit, maar dan ook nooit zal mijn man ook maar iets opruimen als het klaar is. Hij laat zo maar de verfroller in de verf staan en gaat weg. Daar kan ik me toch zo kwaad over maken, he, dat begrijpt u toch wel he? Enne, enne uit wraak heb ik dan de verfroller genomen en één van zijn doeken volgesmeerd, hi, hi, ha, ha,ha!

ALFONS: Niet leuk. Helemaal niet leuk. Je moet niet zoveel naar de televisie kijken.

DOROTHEE: Ha, ha, ha! Moeder, je bent je beroep misgelopen!

BEA: En jij moet niet zoveel met je ijdelheid te koop lopen. Grijs is grijs en blijft grijs als op een regenachtige november middag. *(bel)* Ah, dat zullen ze zijn.

ALFONS: Kom Maurice, aan het werk. Die lui op latere leeftijd tegen komen is pure winst.

BEA: En mij met Dorothee laat je maar zitten. 't Is anders jouw zus, hoor!

ALFONS: Daarvan ben ik me maar al te zeer bewust.

BEA: Ben je dan niet benieuwd om je nieuwe zwager te leren kennen?

ALFONS: Ik probeer me te beheersen.

BETSY: *(op)* Mevrouw en meneer Stoof in eiges persoon!

ALFONS: *(kreunt)* Te laat, te laat, een koninkrijk voor een paard!

BEA: Wat zeg je nou allemaal?

ALFONS: Richard de Derde. Die heeft dat al eens meegemaakt. *(op komen Hendrik Stoof en H elene, zijn vrouw. Ze zijn zestig jaar ongeveer, en erg verliefd, hetgeen tot uiting wordt gebracht met lieve woorden voor elkaar, kirrende kusjes en plagerige stootjes. Hij is een gewezen misdadfiguur, (zij ook) en nu in goede doen. Zij kopen schilderijen op bij wijze van investering en om een bezigheid te hebben. H elene speelt de intellektueel ontwikkelde vrouw en is op haar broer jaloers. Zij is een robuuste vrouw, hij is iets kleiner dan zij)*

BEA: Laat maar binnenkomen, Betsy. O, daar zijn ze al. Dag, H elene, wat zie je er fantastisch uit.

H EL ENE: Dag, Bea, jij ziet er ook heel goed uit. Wat is het toch lang geleden dat we elkaar voor het laatst gezien hebben. Dag Alfons, broertje van me, nog steeds aan het kwasten?

ALFONS: Dag, H elene, ja ik schilder nog een beetje, als je dat bedoelt.

Je bent dikker geworden, eet je niet teveel?
BEA: Alfons toch! Altijd even complimenteus. En is dit je man?
HÉLÈNE: Ja, dat is mijn man Hendrik Stoof. Nee, ik eet niet teveel. Ik zal je niet op kosten jagen.
HENDRIK: Hendrik Stoof, aangenaam.
BEA: Beatrice van Zuchtelen. Hoe maakt u het? Fijn om u eindelijk eens te leren kennen. En dit is mijn man Alfons
HENDRIK: Hendrik Stoof, aangenaam.
ALFONS: *(doet formeel)* Alfons van Zuchtelen. Het genoeg is geheel aan mijn kant. Wij hebben veel over u gehoord.
HÉLÈNE: En dit is mijn lieve nicht Dorothee? Dag Dorothee. Kind wat ben je groot geworden. Je was nog zo'n spichtig ukkie toen ik naar Australië vertrok.
DOROTHEE: Dag tante, dat kan ik me niet meer herinneren. En dit is mijn man Maurice, tante.
MAURICE: Maurice Hoefnagel, aangenaam.
HÉLÈNE: Aangenaam. Fijn om u te leren kennen. Mijn man Hendrik kent u nu al.
HENDRIK: Hendrik Stoof, aangenaam.
MAURICE: Maurice Hoefnagel, aangenaam.
DOROTHEE: Aan mij mag je ook wel je man voorstellen, tante.
HÉLÈNE: Was ik dat vergeten? Hoe dom van me. Hendrik, maak eens kennis met mijn lieve nicht Dorothee.
DOROTHEE: Dorothee Hoefnagel, hoe maakt u het?
HENDRIK: Hendrik Stoof. Uitstekend, dank je.
BEA: Ik stel voor dat we gaan zitten en dat we wat minder formeel gaan doen, gezien we toch familie van elkaar zijn. Voor jullie zijn we gewoon Alfons en Bea en mijn dochter en haar man heten Dorothee en Maurice.
HÉLÈNE: Dat vindt Henk vast wel goed, hè lieve pukkie van me?
HENK: Niets op tegen. Zeg maar gewoon Henk, dan is het ijs meteen gebroken.
BEA: Prachtig. Allemaal koffie?
HÉLÈNE: Ja, graag.
HENK: Alstublieft, eh, alsjeblieft.
DOROTHEE: Laat mij maar even gaan, moeder. Ik zal het Betsy zeggen.
ALFONS: Voor mij graag thee.
DOROTHEE: Ja, vader. *(af en neemt de koffiekkan mee. Nu volgt een gesprek waar niemand echt luistert naar de ander. Men hoort een of ander woord en kletst er maar op los)*
ALFONS: En, een goede reis gehad hier naar toe?

HENK: Ja, eh, dat ging wel goed, he puk?

BEA: Hebben jullie misschien liever dat wij jullie puk en pukkie noemen?

MAURICE: 't Was zeker niet zo gemakkelijk te vinden. Ik heb er nog steeds moeite mee.

HÉLÈNE: Ik heb er geen moeite mee, maar misschien vindt hij dat niet leuk, die lieverd.

HENK: Ja, ik had er ook wat moeite mee, toen ik rechts afsloeg inplaats van links. Maar gelukkig hadden wij een kaart bij ons.

ALFONS: Die hebben wij ook altijd bij ons als wij op vakantie gaan. Maar Bea leest hem altijd verkeerd. Dan moeten wij bijvoorbeeld met de hoofd weg mee naar rechts en dan stuurt ze me rechts af een zandpad op met aan het einde een kerkhof.

BEA: Dat was een mestvaalt, Alfons!

ALFONS: Ik dacht toch dat wij laatst op een kerkhof terecht kwamen.

HÉLÈNE: Over kerkhof gesproken, weten jullie wie er nog maar pas gestorven is?

ALFONS: Het gesprek krijgt een droevige wending, he puk?

HÉLÈNE: Ik weet niet of pukkie puk...

ALFONS: Pukkiepuk?

HÉLÈNE: Pukkiepuk heb ik toch niet gezegd. Pukkie heb ik pukkiepuk gezegd? Alfons zei pukkiekup.

ALFONS: Ik zei geen pukkiekup.

BEA: (*probeert van het onderwerp af te komen*) Wat heb je toch een beeldige jurk aan, waar heb je die gekocht?

ALFONS: Maurice, zei ik nou pukkie kup of was het pukkie up?

MAURICE: Dat heb ik ook wel eens dat je de letters verwisselt.

HÉLÈNE: Ik heb hem niet verwisseld, ik heb hem gewoon moeten ruilen, want er zaten van die zweetplekken in.

HENK: Dat heb je vaak vooral in de zomer. Dan zweet ik me een ongeluk.

ALFONS: Had jij die jurk dan aan?

HENK: Nee, godbewaarme. Maar er zijn van die mannen die een onweerstaanbare behoefte hebben om in vrouwenkleden rond te lopen.

HÉLÈNE: Laatst zag ik, nog iemand, ik was ervan overtuigd dat het een vrouw was.

BEA: Was het een man?

HÉLÈNE: Nee, het was een vrouw.

ALFONS: Dus het was geen vrouw.

HÉLÈNE: Het was wel een vrouw. Een mannelijke vrouw.

ALFONS: Ah, een hermafrodiete.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto